

Hiz. Ömer de Bediüzzaman'ı teyit ediyor

Hudeybiye Antlaşmasından sonra İslâmı şereflenmiş Halid bin Velid, Sahabenin istişareleriyle ordu komutanlığına getirilmiş gözü pek kahraman sahabidir.

Mekke'nin fethinde bulunmuş, maharetli sevk ve idaresiyle Huneyn mağlûbiyetine fırsat vermemiş, bu savaşta ağır yaralanmış ve Hz. Peygamberin (asm) mübarek elinin teması ve duâsıyla şifa bulmuş. Ordu komutanı olarak Taif kuşatmasında kahramanca savaşmış; Hz. Ebubekir döneminde de yalancı peygamberlere karşı savaşlarda yine ön saflarda yerini almış. Sasani İran ve Bizans gibi o devrin güçlü ülkelerine karşı seferlere çıkmış. Suriye'yi İslâm topraklarına katmış olan cesur, cengâver korku nedir bilmeyen Halid bin Velid Hz. Peygamberin (asm); " Allahın kılıcı" tavsifine mazhar olmuş.

Gel zaman, git zaman Halid bin Velid'in bu kahramanlıklarına, bu başarılarına şahit olan sahabilerin büyük bir çoğunluğunda bu müstesna ordu komutanına karşı büyük ve aşırı bir hayranlık, ilgi ve alâka hasıl oluyor. Sahabelerin çoğunda bütün savaşların onun sayesinde kazanıldığı, Halid bin Velid'siz herhangi bir harbin kazanılamayacağı fikir ve kanaatleri yaygın hale gelince; Hz. Ömer derhal Halid bin Velid'i ordu komutanlığından alarak, onun yerine Halid bin Velid kadar tanınmayan başka birisini ordu komutanlığına getiriyor. Ve akabinde de şu açıklamayı yapıyor Hz. Ömer: "Halid bin Velid, liyakatsiz ve başarısız olduğundan değil; fakat ekseri Müslümanların bu zâta karşı aşırı hayranlık ve teveccühlerinin olduğunu; böyle bir anlayışın geleceğimiz açısından tehlikeli olduğunu bildiğim için, şimdiye kadar eşsiz kahramanlıkları sayesinde kazandığımız bir zaferde büyük payesi olan Halid bin Velid'i bu görevden alıyorum."

Önemli zaferlerin kazanılmasında, paha biçilmez payesi olduğu halde, Hz. Ömer'in makul ve haklı sebeplerle ordu komutanlığından aldığı Halid bin Velid, halifenin bu kararına karşı en küçük bir sitemde bulunmadan; darılıp, kenara çekilmeden, bu defa sıradan bir nefer olarak ordu saflarındaki yerini alıyor.

Hiz. Peygamberin (asm); “Allah’ın kılıcı” övgüsüne mazhar olmuş, büyük zaferlere imza atmış, İslâm ordusunun kahraman komutanı Halid bin Velid’in bu kıssasının, günümüzde yapılmakta olan Nur hizmetleri noktasında Üstad Bediüzzaman’ın yaptığı tavsiyeler, ölçüler, prensip ve düsturlar açısından önemli benzerlikler bulunduğunu görüyoruz.

Şahısları değil; şahs-ı maneviyi öne çıkarma tavsiyesinde bulunan; “zaman şahıs zamanı değil, cemaat zamanıdır” buyuran Bediüzzaman, “baki hakikatlar, fani şahısların omuzuna yüklenmez; yüklense o yük yere düşer” diyerek, şahıs odaklı hizmetlerin kalıcı ve etkili olamayacağına işaret ediyor. Böylece, Hiz. Ömer’in Halid bin Velid hakkında aldığı kararın ne derece doğru ve yerinde bir karar olduğunu teyid ediyor Bediüzzaman.

Ayrıca; “bir meziyetin varsa hafa türabında kalsın” tavsiyelerinde bulunan Üstad Bediüzzaman, şahısların ne kadar hayranlık duyulacak kahramanlıkları; ne kadar çok gıpta edilecek kabiliyetleri, istidatları; ne kadar imrenilecek feyizleri faziletleri, ilimleri irfanları da bulunsa bu özelliklerin, bu güzelliklerin birer ikram-ı İlâhî, olduğunun şuuru ile şükrederek, bunlar üzerinden bir üstünlük, bir imtiyaz beklentilerine girmenin doğru olmadığına işaret ediyor. Devamlı vitrinde bulunmak yerine, çoğu zaman gıptaya sebep olacak meziyetlerini gizlemenin daha isabetli olacağına dikkatleri çekiyor.

Kısaca Hiz. Ömer’in Halid bin Velid hakkındaki uygulamaları, onca kabiliyetlerine, derya misal ilmine irfanına; imrenilecek feyzine faziletine; gıptaya medar cesaretine, şecaatına, celâdetine rağmen “ben bir çekirdektim, çürüdüm.. Ben bir hiçim.. Ben bir kuru çubuk hükmündeyim” diyerek, kendini devreden çıkarıyor; “zaman cemaat zamanıdır” diyen Bediüzzaman’ı teyit ediyor.

Hüseyin GÜLTEKİN